

Arrest

nr. 270 442 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 mei 2021.

1.2. Op 8 oktober 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoense afkomst te zijn en soennitisch moslim te zijn. U werd geboren in het dorp Kachasara bij Par Hoti in Mardan in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in Pakistan op 30/03/2000, waar u woonde tot vijftien dagen voor uw vertrek in het najaar van 2020. U voltooide na twaalf jaar uw secundaire school en werkte dan twee jaar bij een oog- en oorarts, Dr. G.. Na twee jaar begon u voor uw vader te werken in zijn hardwarewinkel.

Tijdens uw werk voor dr. G. ontmoette u twee jaar voor uw vertrek een meisje, A., dat u om uw telefoonnummer vroeg. Vervolgens begonnen jullie te sms'en en werden jullie na een maand verliefd op elkaar. A. woonde slechts op 30 minuten van uw huis, in Charto, en u begon elkaar te ontmoeten als ze alleen thuis was. Dan liet ze u weten dat dat het geval was, waarop u met uw motor naar daar reed. U wilde met A. trouwen, dus u vroeg uw moeder om haar hand te gaan vragen. Dit werd echter geweigerd, omdat haar familie duidelijk maakte dat A. binnen haar familie moest trouwen. U was echter vastbesloten dit niet te laten doorgaan en bleef A. ontmoeten.

A. moest zich uiteindelijk vijf dagen voor uw vertrek verloveren met haar neef A(x), die deel uitmaakte van een erg gevaarlijke familie die eremoorden uitvoerde. Aangezien A. absoluut niet met A(x) wilde trouwen, stelde ze u voor om samen het land uit te vluchten en ergens anders een leven op te bouwen. U overtuigde haar echter geduld te hebben, omdat deze methode uw familie problemen zou bezorgen, en u bedacht een alternatief plan, waar u haar niet van op de hoogte bracht. U vroeg haar om het nummer van haar verloofde, en nam vervolgens screenshots van haar naakte lichaam tijdens een videochatsessie met u. U stuurde die foto's naar haar verloofde A(x) om zo hun verlovings te verbreken. A(x) reageerde echter woedend en belde u op om u met de dood te bedreigen.

U werd bang en belde uw maternale oom op, die erg dicht bij u staat. U vertelde hem alles, waarop uw oom reageerde dat uw leven in gevaar was en dat u ergens toevlucht moest zoeken. Terwijl u dus onderweg was naar uw oom, nam A(x) zijn kalasnikov, ging naar het huis van A. en sloeg haar en haar moeder, waarna hij naar uw huis kwam. Ondertussen was u aangekomen bij uw maternale oom en zocht toevlucht bij een Afghaan die uw maternale oom kende, die woonde op 30 minuten rijden van Mardan, in Zundu Kagan. Omdat hij u niet kon vinden, ging A(x) vervolgens naar de winkel van uw vader samen met zeven of acht anderen, die ook gewapend waren. A(x) begon uw vader te slaan met de kolf van zijn geweer, maar uw vader werd gered door de andere mensen op de markt.

Toen uw vader over de toedracht van dit geweld hoorde, gaf hij uw oom het bevel u nergens heen te laten gaan en organiseerde hij enkele jirga's om het conflict op te lossen. Deze hadden enkel het resultaat dat uw familie niet meer bedreigd werd, maar de familie van A(x) was nog steeds op zoek naar u om u te doden. Uw vader vertelde hen dat hij niet wist waar u was en dat hij u zelf zou doden als hij u zou vinden. De familie van A(x) bleef u zoeken, dus uw oom regelde uw vertrek uit het land.

U verliet Pakistan dus uit angst voor vervolging omwille van uw relatie met A(x).

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland naar België, waar u op 17 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u foto's voor van A(x), van uw identiteitskaart, van uw domiciliecertificaat en van uw Detailed Marks Certificates (DMC) van uw matric en uw twaalfde jaar neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u vervolgd wordt door de familie van A(x), omdat u een relatie met haar had en naaktfoto's van haar doorstuurde naar haar neef en verloofde A(x). U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u niet aannemelijk te maken dat u niet op de hoogte was van de waarschijnlijke gevolgen van het versturen van de foto's. U verklaart dat u naaktfoto's van A. naar haar verloofde A(x) stuurde om te voorkomen dat hun huwelijk zou plaatsvinden en zodat ze met u kon trouwen (CGVS p. 13-14). U koos dit als alternatief voor het land ontvluchten met A., omdat die optie gevaar met zich zou meebrengen voor uw familie, die in de problemen zou komen met de hare (CGVS p. 21). Het is echter niet aannemelijk dat u geloofde dat deze optie, waarbij u haar verloofde naaktfoto's opstuurde, minder problemen zou opleveren voor uw familie, uzelf of voor haar, vooral omdat u op het moment dat u deze foto's verstuurde, op de hoogte was van de activiteiten van A(x), waaronder eremoorden (CGVS p. 20). De Pakistaanse samenleving wordt gekenmerkt door strikte gedragscodes voor zowel mannen als vrouwen, die u met deze acties duidelijk overschreed. Het is dus niet geloofwaardig dat u ervan uitging dat uw acties een positief gevolg zouden hebben. Aangezien dit de reden van uw vrees is, komt ook de geloofwaardigheid daarvan op losse schroeven te staan.

Ten tweede legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud verschillende verklaringen af die tegenstrijdig zijn aan uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ten eerste verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u te weten kwam dat A(x) beloofd was aan haar neef toen uw moeder om haar hand ging vragen, en dat ook zij dat pas toen ontdekte (CGVS p. 19). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat A(x) werd uitgehuwelijkt aan haar neef en dat u pas daarna vroeg of ze niet aan iemand anders uitgehuwelijkt kon worden (CGVS Vragenlijst p. 2). Dit verschil in chronologie heeft een significante impact op de motieven achter uw huwelijksaanzoek en dit is dan ook een erg frappante inconsistentie, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten tweede vermeldde u op de DVZ enkel de bedreigingen die de familie van A(x) aan u richtte, u verklaarde toen niets over het geweld waar A(x) A., haar moeder en uw vader aan onderwierp. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beschrijft u deze gewelddaden echter uitgebreid (CGVS p. 13-14). Ook deze omissie is erg frappant.

Ten derde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader enkele jirga's trachtte te organiseren om uw problemen op te lossen (CGVS p. 14). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat uw paternale oom een Afghaan kende die onderhandelde met de familie van A. (CGVS Vragenlijst p. 2), terwijl deze Afghaan er volgens uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud enkel voor zorgde dat u kon onderduiken (CGVS p. 13-14).

Ten vierde was het tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plots ook stevast uw paternale oom die u hielp na uw problemen (CGVS, p.13-14, p.22-23), terwijl dit dus volgens uw eerdere verklaringen op de DVZ uw maternale oom was (CGVS Vragenlijst p. 2).

Deze discrepanties betreffen belangrijk onderdelen van uw relaas en de verschillen tussen uw verklaringen zijn opvallend, ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen, en dat op fundamentele wijze.

Ten derde weet u uw verklaringen over uw relatie met A. niet aannemelijk te maken. Ten eerste weet u uw verklaringen over uw eerste ontmoeting met haar niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u haar ontmoette toen u bij dr. G. werkte. Zij kwam naar de dokter, u keek elkaar aan en glimlachte, en na haar behandeling vroeg ze om uw telefoonnummer, onder het voorwendsel dat ze u kon bellen als ze iets nodig had van de dokter (CGVS p. 17). U geeft zelf aan dat dat geen normale gang van zaken is in Pakistan, waar heel erg wordt gelet op de eer van vrouwen en waar vrouwen normaal niet zomaar mannen aanspreken (CGVS p. 17). De afstand tussen man en vrouw in Pakistan is ontzettend groot. Contact tussen man en vrouw wordt gemeden en zelfs kijken of praten met een vrouw is doorgaans 'not done'. Uw verklaringen zijn dus weinig aannemelijk en u overschreed duidelijk de maatschappelijke normen door uw acties.

Ten tweede kan u opvallend weinig doorleefd vertellen over wie A. is. U reageert op de vraag om haar te beschrijven enkel met feitelijke informatie over haar familie en dat ze vertelde dat ze u leuk vond en met u wilde trouwen. Ondanks herhaaldelijk aandringen kan u niet aangeven waarom u verliefd op haar was of hoe jullie verliefd werden (CGVS p. 14-15).

Van iemand die zo verliefd is op een vrouw dat hij bereid is op een dergelijk gevaarlijke manier twee jaar lang de maatschappelijke normen te overtreden, kan nochtans wel verwacht worden dat hij meer doorleefd kan vertellen over het voorwerp van zijn verliefdheid. Bovenal geeft u aan dat u na een maand verliefd werd zonder elkaar nog gezien te hebben, door met elkaar te praten via sms (CGVS p. 17). Bijgevolg is het nog minder aannemelijk dat u zo weinig over haar zou weten dan als u van in het begin een fysieke relatie had. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus verder.

Ten derde weet u uw verklaringen over uw verdere ontmoetingen met haar niet aannemelijk te maken. U verklaart dat ze u belde als haar moeder voor een paar uur haar familie ging bezoeken of bij de burens ging, waarop u een half uur op uw motor naar haar toe reed (CGVS p. 17). Vervolgens praatte u en had u seks, waarbij u als voorzorgsmaatregel enkel de voordeur en de poort sloot en een ontsnappingsroute had via de achterdeur (CGVS p. 18). Dat zijn slechts zeer minimale voorzorgsmaatregelen, zeker als in acht genomen wordt hoe maatschappelijk onaanvaardbaar jullie activiteiten waren binnen de Pakistaanse context. Bovendien gebeurde dit terwijl haar moeder burens bezocht, een activiteit waarvan de duur heel moeilijk in te schatten is. Zij kon dus op elk moment thuiskomen.

Deze elementen leiden ertoe dat uw verklaringen over uw relatie niet aannemelijk zijn. Aangezien die relatie de grondoorzaak is van uw vrees, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die vrees dus danig.

Ten vierde kan u niet verklaren wat er met A. gebeurde nadat u vluchtte. U verklaart zelfs niet te weten of ze nog leeft of niet. U hebt geen contact met haar gehad en hebt ook geen middelen om dat te proberen. U zegt dat uw familie dit geheim houdt en u hebt haar zelfs niet proberen te bellen (CGVS p. 22). Dit gebrek aan kennis van en interesse in het lot van uw beweerde partner is erg opmerkelijk in het kader van de redenen voor uw vlucht en uw voorgehouden passionele verliefdheid en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus verder.

Ten slotte legt u tegenstrijdige verklaringen af over het aanvragen van uw paspoort. In het begin van uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u een paspoort aanvraag toen er een dreiging tegen uw leven was, maar dat u het niet ging halen omdat u bang was om naar de luchthaven te gaan (CGVS p. 6). Aan het einde van uw interview geeft u daarentegen echter aan dat u na de dreiging op uw leven vijftien dagen lang het huis van de Afghaan bij wie u toevlucht had gezocht niet verliet en dat u uw paspoort aanvraag voor het incident zonder specifieke reden (CGVS p. 23). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Bovendien kan u de token die u zegt te hebben ontvangen niet voorleggen omdat die bij u thuis zou liggen (CGVS p. 23), wat dit dus tot blote beweringen maakt, die bovendien erg stereotiep zijn.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in Duitsland, waarlangs u naar België reisde (CGVS p. 11-12). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw identiteit wordt niet in twijfel getrokken, en verder zijn uw identiteitskaart, uw domiciliecertificaat en uw DMC's niet relevant voor uw geloofwaardigheid. Bovendien gaat het niet om de originele documenten. Aan de foto's van A. die u neerlegde kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Er kan geen band met u worden aangetoond, en de foto's vertonen geen elementen die verband houden met uw problemen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge

corruptiegraad in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de "peace committees", een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS

registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1 Verzoeker bevestigt de feitenweergave in de bestreden beslissing en behoudt zich het recht voor om bijkomende toelichting te verstrekken mocht dit nodig blijken ter terechtzitting. Verzoeker stelt de motieven van de bestreden beslissing niet te kunnen aanvaarden. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat hij niet op de hoogte was van de waarschijnlijke gevolgen van het versturen van de foto's stelt verzoeker het volgende: *"Verzoeker bevestigt deze feiten. Hoe vreemd het ook lijkt, het enige wat hij kan zeggen, is dat hij een fout begaan heeft en dat hij niet heeft nagedacht over de gevolgen van zijn impulsief gedrag."* Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS argumenteert verzoeker vooreerst: *"Verzoeker bevestigt dat hij dit pas te weten kwam toen zijn moeder om haar hand ging vragen en zij dit weigerde, stellende dat zij aan haar neef beloofd was en dat zij dat verkoos."* Met betrekking tot de overige vastgestelde tegenstrijdigheden stelt verzoeker het volgende: *"In verband met deze soort discrepanties dient wel opgemerkt te worden dat verzoeker bij DVZ uiteraard gevraagd werd om het kort te houden, zodat het volstrekt niet vreemd is dat er in het kader van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heel wat toelichting en vaak verduidelijking wordt toegevoegd. Verzoeker bevestigt wel dat het zijn maternale oom was die hem heeft geholpen."* Aangaande de vaststelling dat hij weinig doorleefd kan vertellen over wie A. is stelt verzoeker *"Verzoeker heeft weliswaar weinig te vertellen maar dat zijn verklaringen over de ontmoeting onaannemelijk zouden zijn is toch niet objectief want dit is wel een heel gebruikelijke manier om kennis te maken. Dat zijn inlevingsvermogen voor de rest vrij beperkt is en ook zijn zin voor poëzie, kan wellicht betreurd worden maar dit komt wel meer voor."* Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn verklaringen over zijn verdere ontmoetingen met A. niet aannemelijk weet te maken en slechts minimale voorzorgmaatregelen trof, stelt verzoeker: *"Verzoeker bevestigt deze feiten. Gedurende twee jaren ging zijn relatie zo door en alhoewel zijn ouders wel vermoedens hadden, werden er geen vragen gesteld."* Verzoeker stelt verder dat *"hij ondertussen gehoord heeft van zijn neef dat A. toch gehuwd is met haar neef en dat ze zwanger zou zijn. De neef zou zo verliefd geweest zijn dat hij toch het huwelijk heeft voltrokken maar hij is wel op zoek naar verzoeker"*. Inzake de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot zijn paspoort argumenteert verzoeker als volgt: *"Verzoeker stelt dat hij het paspoort inderdaad al aangevraagd had toen hij nog niet in gevaar was. Mocht hij in de loop van de procedure nog informatie hieromtrent kunnen bemachtigen, zal hij dit aan het dossier toevoegen."* Wat de beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten betreft, stelt verzoeker dat *"hij zijn best [heeft] gedaan om zijn identiteit, herkomst en problemen te staven. Hij vraagt deze stukken dan ook opnieuw te willen beoordelen in zijn voordeel."* Met betrekking tot de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet argumenteert verzoeker als volgt: *"Verzoeker is van mening dat omwille van de dramatische politieke omwentelingen in Afghanistan, de informatie van oktober 2020 niet meer up to date is inzake de veiligheidssituatie in Pakistan. Hij behoudt zich het recht voor om dit verder op te volgen en hierop eventueel ter zitting terug te komen."* Verzoeker vraagt hem alsnog het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de nieuwe stukken en de bijkomende verklaringen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs aanvraag aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 28 februari 2022 neer, waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *"EASO, Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation"* van oktober 2021 (internetlink).

4. Bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een foto van zijn Pakistaanse identiteitskaart neer geldig tot 1 december 2025. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verzoekers identiteit niet betwist wordt. Evenmin worden zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst en verblijf tot voor zijn vertrek uit Pakistan in de bestreden beslissing in Pakistan in twijfel getrokken. Er zijn actueel geen elementen bekend aan de Raad die anders doen besluiten.

Verzoeker legt daarnaast nog een foto van zijn domiciliëringscertificaat en een kopie van Secondary School certificate uitgereikt door de Board of Intermediate and Secondary Education in Mardan, Pakistan van 2015 en een Provisional and Detailed Marks Certificate intermediate (annual) Examination 2017 en session 2015 voor. Hieruit kan blijken dat verzoeker, zoals hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, secundair onderwijs heeft gevolgd in Mardan in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. Dit wordt in de bestreden beslissing evenwel niet betwist. Deze documenten hebben verder geen betrekking op de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Pakistan, met name de vrees voor vervolging door de verloofde van A. met wie verzoeker, volgens zijn verklaringen een relatie had in Pakistan. Verzoeker legt ook nog een aantal foto's voor van een jonge vrouw, waarmee verzoeker beweert een relatie te hebben gehad. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid om welke persoon het gaat, waar zij zijn genomen en in welke context.

De bewijswaarde van deze foto's is dan ook zeer gering en deze tonen als dusdanig geenszins aan de verzoeker een relatie had met A., noch dat hij omwille van deze relatie doodsb bedreigingen zou ontvangen hebben.

De Raad stelt vast dat verzoeker een beperkte inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Er moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de weergave van de feiten in de bestreden beslissing in het verzoekschrift bevestigt. In het verzoekschrift houdt verzoeker zich het recht voor om bijkomende toelichting te verstrekken mocht dit nodig blijken ter terechtzitting. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij alle bewijzen heeft voorgelegd en niet heeft gelogen. In zoverre hij ter terechtzitting ook voor het eerst verklaart dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn verklaringen over de tussenkomst van zijn paternale dan wel zijn maternale oom te wijten is aan een probleem met de tolk, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij bevestigt zowel de tolk bij de DVZ als bij het CGVS goed begrepen te hebben (notities PO, p. 3, 24) en toont hij verder niet aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheid hieraan te wijten zou zijn. De Raad stelt vast dat de toelichting gegeven door verzoeker ter terechtzitting geen betrekking heeft op de essentie van het feitenrelaas en verwijst, voor wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid, naar de bespreking die hierna volgt. De Raad verwijst, wat de samenvatting van de door verzoeker aangehaalde problemen in Pakistan betreft, dan ook naar de rubriek "*feitenrelaas*" in de bestreden beslissing.

Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, de door hem neergelegde documenten, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker de voorgehouden problemen omwille van zijn relatie met A. niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad vast, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet bewust zou geweest zijn van de waarschijnlijke gevolgen van het versturen van naaktfoto's naar de verloofde van zijn vriendin in de Pakistaanse context. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker heel zijn leven in hetzelfde dorp in Pakistan heeft geleefd. Volgens zijn eigen verklaringen was verzoeker vooraf op de hoogte van het feit dat de familie van zijn belager betrokken was bij allerlei misdaden zoals ermoorden (notities PO, p. 20) en is het in Pakistan en vooral in zijn regio niet normaal dat een meisje zomaar het telefoonnummer van een jongen vraagt (notities PO, p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet zou beseft hebben, toen hij de naaktfoto's van A. doorstuurde naar haar verloofde dat er doodsb bedreigingen zouden kunnen volgen, zoals hij beweert (notities PO, p. 21). Indien verzoeker daadwerkelijk een relatie had met een meisje die zich moest verloven met haar neef, is het niet aannemelijk, gezien de specifieke door hem geschetste context in zijn dorp, dat hij er van uit ging dat deze neef omwille van deze foto's zonder meer zou afzien van het huwelijk omwille van haar bezoedelde eer. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerde relatie en de daaruit voortvloeiende problemen die hij zou hebben gekend met de verloofde van A., zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker bevestigt immers andermaal de in de bestreden beslissing ongeloofwaardig bevonden acties van verzoeker. De loutere stelling in het verzoekschrift dat hij een fout heeft begaan en niet heeft nagedacht over zijn impulsief gedrag biedt geen verklaring voor het feit dat hij ondanks het feit dat hij de reputatie van de familie kende en zich bewust was van het taboedoorbrekende karakter, toch naaktfoto's zou sturen naar zijn belager. Verzoekers verklaringen zijn dermate onaannemelijk dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Vervolgens stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker, tijdens het persoonlijk onderhoud heel weinig weet te vertellen over het meisje waarmee hij volgens zijn verklaringen gedurende ongeveer twee jaar (notities PO, p. 15) een geheime maar passionele verhouding heeft gehad.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker herhaaldelijk werd gevraagd te vertellen over zijn vriendin, hoe ze is en wat ze samen deden, maar dat verzoeker hier nauwelijks antwoord kan op geven. Uit zijn verklaringen blijkt hij eerder de vraag te willen ontwijken door de namen van haar broer en het beroep van haar vader te noemen, zonder concreet in te gaan op A. zelf. Ook met betrekking tot de vraag waarover zij praatten, blijft verzoeker erg vaag in zijn verklaringen en komt hij niet verder dan te stellen dat zij meestal plannen maakten om te trouwen. Anderzijds verklaart verzoeker ook dat hij haar regelmatig thuis bezocht toen haar ouders niet aanwezig waren. Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij gedetailleerd zou kunnen vertellen over de vriendin waarmee hij ongeveer twee jaar lang een relatie had en over wat zij samen deden en bespraken, zeker nu het om een ongewenste relatie ging in de ogen van haar familie. De vaststelling dat hij, ondanks herhaaldelijk aandringen, steeds vaag blijft over A. ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over hun passionele relatie en bijgevolg ook de problemen die hierdoor zijn ontstaan volgens zijn verklaringen. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat zijn beschrijving van de manier waarop hij zijn vriendin zou hebben leren kennen niet strookt met de verhoudingen tussen mannen en vrouwen in Pakistan zoals hij die zelf beschrijft. Dat de beoordeling van zijn verklaringen over hoe hij A. zou ontmoet hebben niet objectief zou zijn omdat dit wel een heel gebruikelijke manier is om kennis te maken, zoals verzoeker in het verzoekschrift stelt, kan niet worden bijgetreden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker zelf het tegenovergestelde beweert (zie notities PO, p. 17), zodat verzoeker hier gemakkelijks halve voorbijgaat aan zijn eigen verklaringen. Dat zijn inlevingsvermogen en zijn zin voor poëzie vrij beperkt zou zijn, zoals hij in het verzoekschrift betoogt, doet hieraan geen afbreuk en biedt geen verklaring voor de terechte motivering in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over de manier waarop hij A. leerde kennen niet aannemelijk zijn en hij bijzonder weinig over haar weet te vertellen.

Verder zijn ook verzoekers verklaringen over de verdere ontmoetingen met A. niet aannemelijk. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ten derde weet u uw verklaringen over uw verdere ontmoetingen met haar niet aannemelijk te maken. U verklaart dat ze u belde als haar moeder voor een paar uur haar familie ging bezoeken of bij de burens langs ging, waarop u een half uur op uw motor naar haar toe reed (CGVS p. 17). Vervolgens praatte u en had u seks, waarbij u als voorzorgsmaatregel enkel de voordeur en de poort sloot en een ontsnappingsroute had via de achterdeur (CGVS p. 18). Dat zijn slechts zeer minimale voorzorgsmaatregelen, zeker als in acht genomen wordt hoe maatschappelijk onaanvaardbaar jullie activiteiten waren binnen de Pakistaanse context. Bovendien gebeurde dit terwijl haar moeder burens bezocht, een activiteit waarvan de duur heel moeilijk in te schatten is. Zij kon dus op elk moment thuiskomen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel element aanbrengt die deze motieven, die gebaseerd zijn op een correcte lezing van verzoekers verklaringen, kunnen weerleggen maar integendeel in het verzoekschrift deze feiten bevestigt.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn beweerde relatie met A. en bijgevolg ook de beweerde problemen die hij als gevolg van zijn relatie gekend zou hebben met haar neef en zijn eigen vader.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij te weten kwam dat A. zich moest verloveren met haar neef. Waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat hij dit te weten kwam toen zijn moeder om haar hand ging vragen (notities PO, p. 19), verklaarde hij bij de DVZ dat, nadat A. hem informeerde dat zij werd gedwongen door haar moeder te trouwen met haar neef, zij aan de familie van A. vroegen of ze haar niet aan iemand anders wilden uithuwelijken waarop hij het nummer van haar neef vroeg. De Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat de door verzoeker voorgehouden chronologie fundamenteel verschilt in zijn opeenvolgende verklaringen, wat samen gelezen met de hierboven gemaakte vaststellingen over zijn gebrekkige kennis van zijn vriendin A. en zijn onaannemelijke handelswijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen bijkomend ondermijnt, nu het niet om details in zijn relaas maar wel degelijk de kern van zijn vluchtmotieven betreft. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker de voorgehouden relatie met A., het versturen van naaktfoto's naar haar neef en bijgevolg de beweerde doodsb bedreigingen door diezelfde neef, aan wie zij volgens zijn verklaringen zou uitgehuwelijkt zijn, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover, mede in het licht van de door hem geschetste conservatieve gemeenschap in Pakistan waar hij zijn hele leven verbleef, niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat ook zijn vader hem met de dood hebben bedreigd, nadat hij op de hoogte werd gesteld van verzoekers daden. Waar verzoeker nog aanvoert dat de in de bestreden beslissing vastgestelde discrepanties te verklaren zijn door het gegeven dat bij de DVZ verzoeker gevraagd werd het kort te houden, kan dit geen afbreuk doen aan het voorgaande en kan dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen noch de aannemelijkheid van zijn beweerde handelswijze herstellen. Verzoekers toelichting ter terechtzitting met betrekking tot de problemen met de tolk, kan om de redenen uiteengezet hierboven, evenmin tot een andere conclusie leiden.

Waar verzoeker nog stelt in het verzoekschrift dat hij ondertussen gehoord heeft van zijn neef dat A. toch gehuwd is met haar neef, dat ze zwanger zou zijn en dat de neef zo verliefd zou geweest zijn dat hij het huwelijk toch voltrokken heeft maar nog wel op zoek is naar verzoeker, stelt de Raad vast dat dit louter beweringen zijn waarvan verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt. In het licht van het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij noch zijn relatie met A., noch het versturen van de naaktfoto's en de problemen met A.'s echtgenoot aannemelijk maakt, kan hieraan evenmin geloof worden gehecht en kunnen deze beweringen het oordeel van de Raad niet ombuigen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij zijn paspoort, dat hij overigens niet voorlegt, aanvroeg. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Ten slotte legt u tegenstrijdige verklaringen af over het aanvragen van uw paspoort. In het begin van uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u een paspoort aanvroeg toen er een dreiging tegen uw leven was, maar dat u het niet ging halen omdat u bang was om naar de luchthaven te gaan (CGVS p. 6). Aan het einde van uw interview geeft u daarentegen echter aan dat u na de dreiging op uw leven vijftien dagen lang het huis van de Afghaan bij wie u toevlucht had gezocht niet verliet en dat u uw paspoort aanvroeg voor het incident zonder specifieke reden (CGVS p. 23). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Bovendien kan u de token die u zegt te hebben ontvangen niet voorleggen omdat die bij u thuis zou liggen (CGVS p. 23), wat dit dus tot blote beweringen maakt, die bovendien erg stereotiep zijn."* De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die pertinent zijn. Door louter te bevestigen dat hij het paspoort al had aangevraagd toen hij nog niet in gevaar was bevestigt hij slechts wat hij op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft verklaard maar biedt hij geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker geen verdere informatie hierover bijbrengt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarde van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden en door hem voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie in Pakistan, besluit de Raad dat verzoeker zijn relatie met A., het versturen van naaktfoto's naar haar echtgenoot en de doodsb bedreigingen die er het gevolg van zouden geweest zijn niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn, is een verdere toetsing van het relaas aan de materiële voorwaarden, omschreven in de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die

anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker zijn relatie met A., het versturen van naaktfoto's naar haar echtgenoot en de doodsb bedreigingen die er het gevolg van zouden geweest zijn niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Hij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen dan diegene die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, die hij de voor zijn vertrek uit Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met

de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld. Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie. Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord-Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de “peace committees”, een door de overheid getolereerde vorm van milite. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats. Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen. Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen. Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).”

Deze analyse wordt bevestigd in de aanvullende nota van verwerende partij gebaseerd op de geactualiseerde EASO Country of Origin Information Report: “Pakistan Security Situation” van oktober 2021. Verwerende partij licht hierin toe dat het aantal door ACLED, PIPS en PICCS geregistreerde incidenten tijdens de eerste helft van 2021 respectievelijk 127, 77 en 121 bedraagt en dat de provincie Khyber-Pakhtunkwa in zijn geheel erg laag scoort wat het betreft het aantal veiligheidsincidenten in

verhouding met het aantal burgers. Ondanks een toename van het aantal burgerslachtoffers in de provincie in de eerste helft van 2021, blijkt ook dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Zij besluit op basis van de geactualiseerde landeninformatie dat, hoewel zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd in Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad kan deze analyse, na grondige lezing van de beschikbare landeninformatie bijtreden.

Waar verzoeker in algemene termen stelt dat omwille van de dramatische politiek omwentelingen in Afghanistan de informatie van oktober 2020 niet meer up to date is inzake de veiligheidssituatie in Pakistan, brengt verzoeker geen objectieve informatie bij die zijn stelling kan staven. Uit het voorgaande blijkt verder dat verwerende partij geactualiseerde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan heeft bijgebracht. Verzoeker legt geen informatie neer waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet accuraat of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies heeft genomen.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Khyber Pakhtunkwa in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat hij bij terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET